

Jihovýchodní křídlo pražské synformy: vrstevní nasunutí na dotek

J. Černý¹, R. Melichar² & J. Bohátka³

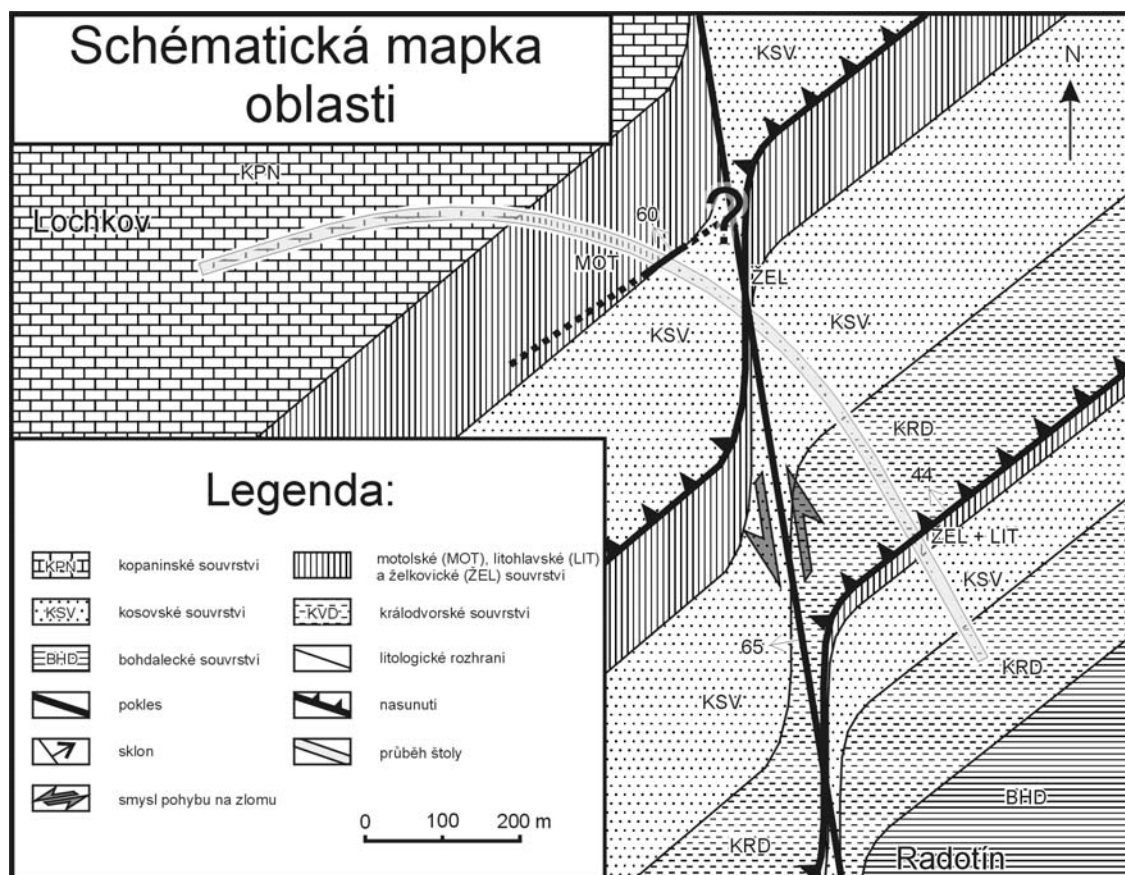
¹Přírodovědecká fakulta Masarykovy University, Kotlářská 2, 611 37 Brno, Česká Republika; 176111@mail.muni.cz

²Přírodovědecká fakulta Masarykovy University, Kotlářská 2, 611 37 Brno, Česká Republika; melda@sci.muni.cz

³ARCADIS Geotechnika a.s., Geologická 988/4, 152 00 Praha 5 – Barrandov; bohatka@arcadisgt.cz

V minulých letech byla otestována představa stavby jihovýchodního křídla pražské synformy v souvislosti se stavbou pražského dálničního okruhu, když byla proražena průzkumnou štolou a po té dvojicí dálničních tunelů. Průzkumná štola a následně i tunely zachytily ve směru od Radotína k Lochkovu vrstevní sled od královského po kopaninské souvrství. Některé části sledu se tektonicky opakovaly vlivem tektonických poruch (obr. 1).

První porucha zastížená v tunelu měla charakter vrstevního zlomu, kdy se v nadloží lithlavského souvrství (spodní silur) objevilo opět souvrství královského (svrchní ordovik). Mikroskopicky bylo možno pozorovat deformační stavby s asymetrickými SC-strukturami a porfyroklastovými systémy indikujícími směr pohybu nadloží k JV. Tento zlom lze interpretovat jako východní pokračování spodní větve očkovského zlomu (Černý 2008).

Obr. 1: Schéma geologické stavby území s vyznačením polohy tunelů. Otazník označuje místo křížení zlomů, které nelze jednoznačně interpretovat z hlediska jejich vzájemného stáří.

Druhá významná tektonická porucha se v průzkumných dílech projevila vklíněním tektonické šupiny želkovického souvrství siluru do ordovického souvrství kosovského (Štorch, 2006) podél severojižní poruchy. Porovnáním situace v obou paralelních tunelech bylo možno pozorovat tektonické vyklíňování silurské šupiny směrem k J. Podle strukturní situace je nutno předpokládat, že se silur do kosovského souvrství dostal v důsledku dvou tektonických pohybů. Nejprve došlo k tektonickému zdvojení svrchního ordoviku a spodního siluru, zřejmě po vrstevním zlomu srovnatelném s východním pokračováním svrchní větve očkovského přesmyku (Černý, 2008). Pak následoval pohyb po severojižní poruše, která se v mapě projevuje levostranným posunutím horninových pruhů.

Bude tak možno dodatečně opravit podrobnou geologickou mapu, v níž je mapováním zjištěné posunutí pruhů řešeno příčným zlomem směru SZ–JV.

Třetí poruchou je tektonizovaný styk kosovského a motolského souvrství. Vztah k ostatním poruchám nebylo možno zjistit, avšak vzhledem k charakteru přízломových deformací se dá předpokládat, že se jedná o poměrně mladý poklesový zlom s malou velikostí pohybu.

Průzkumná díla tak vedle již dříve publikovaných dokladů (Melichar, 2004) potvrdila předpoklad vrstevního charakteru významných násunových zlomů v pražské synformě a zároveň ukázala na nutnost korektního určování směrů tzv. příčných zlomů.

Literatura:

- Černý, J. (2008): Východní pokračování očkovského přesmyku. – MS, bakalářská práce. Přírodovědecká fakulta Masarykovy univerzity. Brno.
- Melichar, R. (2004): Tectonics of the Prague Synform: a hundred years of scientific discussion. – *Krystalinikum*, **30**: 167–187.
- Štorch, P. (2006): Facies development, depositional settings and sequence stratigraphy across the Ordovician-Silurian boundary: a new perspective from Barrandian area of the Czech Republic. – *Geological Journal*, **41**: 163–192.